

IV./2023

POROČILA IZ SVETA

Izdala za uporabo pri bogoslužju: KAC v RS
Njegoševa cesta 15, 1000 Ljubljana

7. oktober

VIDETI BOGA
Jacques, Kamerun

Jacques si je bolj kakor kar koli želel opraviti sprejemne izpite na Univerzi v zahodnoafriški državi Kamerunu. A je drugi del izpitov padel na soboto.

"Sem adventist," je povedal Jacques profesorjem, ki so bili navzoči na izpitu v petek in soboto v izpitnem centru blizu kamerunske prestolnice Yaounde. "Ne morem opravljati izpitov v soboto."

"Samo pridi in opravi izpit," je rekel eden izmed profesorjev.

"Moraš se jih udeležiti," je dodal drugi.

"Ne," je rekel Jacques. "Če me jutri ne boste videli, je to zato, ker bom v cerkvi."

Nekateri profesorji so njegove besede dojeli kot izziv. Zasmehujoče so ga imenovali duhovnik. "Če ne prideš, boš padel, duhovnik," je rekel eden od njih.

Jacques se je vrnil domov. Leto pred tem je s krstom svoje srce izročil Jezusu in odločen je bil, da bo spoštoval Gospoda sobote. Odločil se je postiti in moliti v času sobotnega dne. V soboto je namesto v izpitni center šel v cerkev. Po sončnem zahodu se je vrnil v center. Nikogar ni bilo. Izpiti so se končali in profesorji so odšli. Jacques se je vrnil domov.

Zgodaj v nedeljo se je vrnil v izpitni center. Spet ni bilo nikogar. Ves dan je čakal, da bi kdo prišel. V ponedeljek zgodaj zjutraj se je spet odpravil tja, a ponovno ni bilo nikogar. Sedel je in čakal.

Čez čas so prispeli profesorji in pričeli deliti rezultate izpitov. Opoldne je direktor izpitnega centra vprašal profesorje, kako se kaj odvijajo reči.

"Vse je v redu, samo duhovnik je tukaj," je rekel nekdo in pokazal na Jacquesa.

Pojasnili je, da Jacques ni hotel pisati izpita v soboto.

"Pa naj odpiše zdaj," je rekel direktor. "Ni problema."

Pri zadnjih izpitih sta morala biti navzoča dva profesorja. Prvi, ki je poučeval angleščino, je na dan potegnil učbenik, ki ga Jacques še nikoli ni videl, ter mu rekel, naj bere iz njega. Ko se je Jacques trudil prebirati besede, mu je profesor zasmehujoče rekel: "Napačno! Ničesar ne znaš. Le kako misliš opraviti izpit?"

"Vprašajte me kar koli drugega," je prosil Jacques. "Prosim, vprašajte me kaj drugega!"

"Vprašanj ni več, ne boš opravil," je odgovoril profesor.

Jacques je rotil, profesor pa stopil proti vratom, da bi odšel. Potem se je ustavil tik pred vrati. Kakor da bi mu kaj preprečevalo izhod ali ga zadržalo. Ni mogel ven. Ne da bi pogledal Jacquesa, je nenadoma bleknil: "Ne skrbite." Potem se je lahko premaknil in odšel.

Naslednji profesor naj bi Jacquesa izprašal o vladi in vodstvu, zgodovini in geografiji. Namesto tega je dejal: "Moj gospod sobote, kaj je torej sobota?"

Jacques je na to vprašanje odgovoril, kakor da bi bilo del izpita. Odločil se je, da odgovori odlično.

"Sobota je zapisana v desetih zapovedih," je dejal in iskal Sveto pismo v svoji torbi.

Profesor ga je ustavil. "Pusti Sveto pismo pri miru," je rekel.

Dodal je, da so mu oprali možgane in da so vlada, zgodovina in geografija veliko pomembnejši od vere. Jacques je odvrnil, da se je vse leto učil te tri predmete in ni izvedel ničesar, kar bi bilo tako pomembno kakor vera.

"Vera je stvar vesti in lahko vpliva na vse moje življenje," je dodal.

V tistem trenutku je vstopil še en profesor. Prvi je naročil Jacquesu, naj odide. Izpita je bilo konec.

Ko se je Jacques kasneje isti dan odpravil v izpitni center, da bi izvedel rezultate, je pred njim ustavil avto. Profesor, ki je bil izpraševalec na izpitu iz angleščine, je pokukal skozi okno.

"Bodi vesel!" je rekel.

Jacques se je spraševal, ali se mu spet posmehuje.

V izpitnem centru je skupaj z drugimi študenti čakal, da so profesorji po imenih klicali vse, ki so opravili izpite. Zaslišal je svoje ime. Opravil je! Bil je pretresen. Dvignil je roke v zrak in zaklical: "Hvala ti, Bog."

Jacques je poiskal učitelja angleščine, da bi se mu zahvalil. "Ali mi nisi verjel, ko sem ti rekel, da se lahko veseliš?" ga je vprašal. "Hoteli smo te vreči."

"Zakaj pa me niste?" je vprašal Jacques.

Profesor se je obrnil drugemu ob sebi.

"Hotel sem ga vreči, pa ga nisem mogel," je dejal. "Ne razumem, zakaj ga nisem mogel vreči."

Jacques je bil začuden. Ni mogel razumeti, kaj se je zgodilo. Vedel je samo, da je Bog uslišal njegove molitve. Bog ga je nagradil za spoštovanje sobote.

Jacques je danes star 56 let, a tistega dne ni pozabil. "Ni dvoma, da sem videl Boga," pravi.

Del daru trinajste sobote bo pomagal razširiti adventistično izobrazbo v Kamerunu z odprtjem dvojezične šole, v kateri se bodo otroci lahko učili o Jezusu v francoščini in angleščini. Hvala, ker načrtujete radodaren dar.

14. oktober

OD OBSEDENOSTI DO MIRU

Salome, Kamerun

Salome pomeni mir. A njeno življenje v zahodnoafriški državi Kamerun je bilo vse prej kot mirno. Borila se je z obsedenostjo z duhovi.

Vse se je pričelo, ko se je Salome odpravila k svojemu učitelju na adventistični šoli v kamerunski prestolnici Yaounde. Hodila je v večerno šolo v upanju, da bo maturirala in se vpisala na univerzo. Bila je med najboljšimi učenkami v razredu, nikakor pa ji ni uspelo opraviti sprejemnega izpita za univerzo. Kar štirikrat je že padla. Zato je prosila adventističnega učitelja za pomoč.

"Lahko molim zate," ji je rekel.

Salome je bila zamisel vseč. A učitelj še ni končal. "Pod enim pogojem," je dejal. "Svoje življenje moraš uskladiti z Božjo voljo."

Salome se je strinjala. Ni bila adventistka, ni pa se ji zdelo, da bi morala kaj v svojem življenju spremeniti. Menila je, da živi skladno z Božjo voljo.

Kmalu za tem se je sestala z učiteljem, da bi skupaj molila v njegovi pisarni. Ko je začel moliti, je zavpila. Ob tem so iz njenih ust letele nenavadne besede. Učitelj je molil dalje. Potem je Salome vpila žaljivke o učitelju in Bogu. Učitelj je molil dalje. Ko se je Salome umirila, je pretresena poslušala, ko je učitelj opisal njeno vedenje. Ničesar se ni spomnila. Bila je obsedena s hudobnim duhom.

"Potrebuješ molitveno življenje," ji je namignil učitelj. "Ne izgubi poguma. Vse se bo izšlo skladno z Božjo voljo."

Po tistem dnevu se je hudobni duh pokazal vedno, ko je učitelj molil. Salome je kričala in se posmehovala Bogu. Oklepala se je svojega vratu, kakor da bi se hotela zadaviti. Včasih je prostor napolnil vonj po razpadajočem truplu. Učitelj pa je vedno molil, dokler se ni Salome vrnila v normalno stanje.

Ko je bila mirna, je učitelj govoril o Bogu. Salome je počasi dojela, da njeno življenje ni skladno s Svetim pismom. Izvedela je za sedmi dan, soboto. Spoznala je iskrenost. Tudi to, da ni moralno, da živi s svojim fantom. Pričela je spreminjati svoje življenje. Zapustila je fanta in se v soboto odpravila v cerkev.

Potem pa se je napad demona zgodil na njenem domu. Salome je bolela glava in je na pomoč poklicala prijateljico adventistko. Ko jo je ta kasneje poklicala, da bi preverila, kako je, se Salome ni javila na telefon. Prijateljica je prišla do Salomejinega doma, da preveri, kaj je narobe. Ko je stopila v hišo, je zavonjala vonj razpadajočega trupla. Takoj je pričela moliti. Vedela je, da Salome ne potrebuje zdravil ali bolnišnice. Potrebovala je Jezusa. Našla jo je negibno, tudi govoriti ni mogla. Bila je ohromljena. Prijateljica je molila skoraj tri ure, preden se je Salome povrnila v normalno stanje.

Še en napad se je zgodil v cerkvi. Ko so med obredom Gospodove večerje delili kruh, je Salome padla na tla, z roko pa se je držala za grlo. Nastal je nemir in nekateri so se zgroženi razbežali, drugi so molili in tretji peli hvalnice. Salome je s prosto roko vzela kupico z grozdnim sokom in jo vrgla na tla. Poskušala jo je razbiti, da bi se lahko porezala. Diakoni so Salome odnesli iz molitvenega doma.

Ob vsakem napadu je bila Salome vse bolj odločna, da bo svoje življenje uskladila z Božjo voljo. Dokončala je proučevanje Svetega pisma in se odločila, da s krstom izroči srce Jezusu.

Hudobni duh je napadel še zadnjič. Ko se je Salome bližala krstnemu bazenu, je padla na tla. Nevidna sila ji je preprečevala, da bi stopila v bazen. Pastor, ki je čakal v vodi, je opazil boj in je iztegnil svoje roke, da bi ji pomagal. A Salome je bila zdaj pod nadzorom demona in

ni hotela sprejeti roke. Pastor se ni zmenil za to in jo je potegnil v vodo. Besno se je borila, ko jo je potegnil pod vodo. Vedel je, da se bori hudobni duh in ne Salome.

Ko je Salome stopila iz vode, jo je hudobni duh zapustil. Radostno se je nasmehnila.

Po krstu se je nikoli več ni polastil. Slišala pa ga je, kako se ji roga, ko se je že petič pripravljala na sprejemni izpit na univerzo. Dejal je, da ji nikoli ne bo uspelo in da je njeno življenje napaka. Salome je izpit opravila.

Danes je Salome stara 31 let in živi v miru. Je diakonisa v cerkvi in prav tako poučuje na srednji adventistični šoli, na kateri je bila nekoč sama dijakinja. Slavi Boga, da ji štirikrat ni uspelo opraviti izpita za vpis na univerzo.

"Bog je te spodrsaljaje uporabil, da me je pripeljal do učitelja, s katerim sva molila, in do tega, da sem se zavedla navzočnosti hudobnega duha v mojem življenju in se ga rešila," pravi.

Del daru trinajste sobote bo pomagal pri širjenju adventistične izobrazbe v Kamerunu, saj bodo lahko odprli dvojezično šolo, v kateri se bodo otroci lahko učili o Jezusu v francoščini in angleščini.

21. oktober

UPANJE ZA SLEPE

Cosmas, Kamerun

Laični evangelist Cosmas se je nepričakovano srečal s slepim človekom, ko se je pripravljaj na evangelizacijo v Douali, največjem mestu zahodnoafriške države Kamerun.

Slepi mu je rekel: "Če imate v življenju projekt, naj bo to za slepe."

Besede so se zasidrale v Cosmu. Še isto noč je sanjal, da se pogovarja s slepim.

Naslednje jutro se je spraševal, ali so sanje povezane s človekom, ki ga je spoznal prejšnji dan. Ko se je ta dan pripravljaj na evangelizacijo, je spoznal še 10 ljudi, ki so bili prav tako slepi. Ponoči je sanjal, da je na nogometnem stadionu, ki je poln slepih. Ko se je zbudil, je začutil, da ga morda Bog vabi v delo s slepimi.

To je bilo leta 2014. Danes Cosmas dela s 350 slepimi. Pridiga jim. Poučuje iz Svetega pisma. Pomaga jim pri socialnih in izobraževalnih potrebah. Kar nekaj se jih je krstilo. Sledita zgodbi dveh slepih.

Apolinaire

Apolinaire je mehanik, ki je skoraj 20 let delal za francoskega proizvajalca avtomobilov. Leta 1990 so se pričele njegove težave z očmi. Postopoma je njegov vid pričel pešati in leta 2004 je dokončno izgubil vid na obe očesi s tem pa tudi službo.

Doma je veliko poslušal radio. Ob sobotah zvečer je poslušal adventistično oddajo Pisano je. Govornik v enourni oddaji za slepe pa je bil Cosmas. Poslušalce je povabil, naj se v soboto zjutraj oglasijo v cerkvi.

V ponedeljek se je Apolinaire odpravil na radijsko postajo, da bi poiskal Cosmasa. Tehnik mu je povedal, da med tednom Cosmas dela v bolnišnici. Tako se je Apolinaire odpravil tja. Tam je našel Cosmasa in dogovorila sta se, da se v soboto dobita v cerkvi. Po tem je Apolinaire vsako soboto obiskal cerkev.

Čez čas se je krstil in postal vernik adventistične cerkve.

Danes je star 58 let in pravi, da je vesel, da lahko slavi Boga z ljudmi, ki ljubijo Boga, in s slepimi. "Presenečen sem bil, ko sem našel ljudi, ki jim je mar za slepe," pravi. "Družba nas le zavrača."

Flora

Ko je bila Flora stara 32 let, so se pričeli njeni glavoboli. Nikoli ni imela težav z očmi, a čez tri mesece je docela izgubila vid.

Flora je čutila, da jo družba zavrača. Tako se je doma osamila in pričela poslušati radio, še posebej pa oddajo Pisano je. Pritegnila jo je oddaja, ki jo je vodil Cosmas.

Flora je na Jezusa vedno gledala kot na človeškega duhovnika. Nekoga, ki ga lahko prosi za pomoč, ko ima težave. Ko pa je poslušala oddajo Pisano je, je izvedela, da lahko Jezus spreminja življenja. Slišala je, da adventistična cerkev ceni slepe, zato se je v soboto odpravila v cerkev.

Minili so meseci, Flora pa se je spet pričela smehljati in čutiti srečo. V njej je zorela želja, da bi svojo radost podelila z drugimi. Tudi ona se je krstila in pridružila adventistični cerkvi.

Potem je spoznala vernika, ki se je želel z njo poročiti. Njegova družina je temu nasprotovala, a jih je vprašal, ali mu ne bi želeli, da se poroči, če bi bil slep. Ko so pritrdili, je nadaljeval: "Potem pa mi pustite, da se poročim s Floro." Par se je poročil leta 2022.

Danes je Flora stara 40 let in seznanja slepe z računalniki. Njena največja radost je pripovedovati ljudem, kako jih Jezus ljubi in nikogar ne zavrača.

"Sem oseba, ki ne vidi, a živim radostno življenje," pravi. "Imam svoj prostor v svetu in nič mi ne manjka."

Del daru trinajste sobote bo namenjen delu, ki ga je začel švicarski misijonar, ki je leta 1963 začel oddajo Pisano je v Kamerunu. Misijonar Aime Cosendai je pionir cerkvenega dela v Kamerunu in je v svojem več kakor 50-letnem delovanju odprl tudi več sto šol. Del daru trinajste sobote bo pomagal odpreti še eno cerkveno šolo, in sicer dvojezično. Otroci bodo v njej lahko spoznali Jezusa v francoščini in angleščini. Hvala, ker načrtujete radodaren dar, s katerim bomo ohranili živ misijonski duh v Zahodni Afriki.

28. oktober

STARČEVO DOLGO ČAKANJE

Cosmas, Kamerun

To je zgodba o starcu v zahodnoafriški državi Kamerun.

Mbassi je delal v tobačni tovarni v prestolnici Yaounde. Izdeloval je cigarete.

V velikem mestu je spoznal švicarskega misijonarja, ki mu je leta 1953 ponudil proučevanje Svetega pisma. Res ga je zanimalo, kar je bral, in pričel je posvečevati sedmi dan, soboto. V njegovem srcu je rasla želja, da bi svoje življenje izročil Jezusu in se krstil. Prosil je za krst.

A prošnja je bila zavrnjena. Razlog je bil ta, da je delal v tobačni tovarni. In včasih je delal tudi ob sobotah.

Mbassi je bil zelo razočaran. Še vedno pa je hodil v cerkev ob sobotah, ko je le mogel. Kadar koli pa je šel v cerkev, je imel težave v službi. Nazadnje so ga zaradi sobote odpustili.

Ker ni imel službe, se je Mbassi vrnil v svoj domači kraj. Ni se krstil, je pa posvečeval soboto. In to 52 let.

Mbassi se je postaral. Njegovi lasje so posiveli. Oči potemnele. Ljubezen do Jezusa pa se je krepila z vsakim dnem. Hrepenel je po krstu.

Nekega dne je v to mesto prispel adventistični pastor, ki je hotel organizirati evangelizacijo. Ko so domačini slišali, da posvečuje sedmi dan, soboto, so mu povedali za starca, ki v njihovem mestu že posvečuje sobotni dan.

"Starec ima nečaka, ki je pastor," je nekdo rekel. "A ne obiskuje nedeljskih maš v nečakovi cerkvi, čeprav je cerkev pred njegovimi vrati."

"Je pa še ena cerkev malo naprej od njegovega doma," je dodal drugi. "A tudi tja ne hodi ob nedeljah."

Adventistični pastor je izvedel, da se domačini že leta posmehujejo starcu, ker naj bi bil adventist samo po imenu, ker ni krščen.

Pastor je pustil vse in pohitel v starčevo hišo.

Mbassi je bil slabega zdravja in je ležal na postelji. Dejal je, da že dva dni moli: "Gospod, kako naj umrem ne da bi se krstil? Soboto posvečujem od leta 1953, pa še nisem krščen. Če sem res tvoj otrok, mi pomagaj, da se pred smrtjo krstim."

Pastor in starec sta skupaj molila.

Potem je pastor s starcem naslednja dva tedna proučeval Sveto pismo. Pastor, po imenu Cosmas, je delal v adventistični bolnišnici, ki je 70 km od Yaounda. Vsak dan se je odpravil na težavno pot po neprehodnih cestah, da bi prišel na proučevanje.

In končno se je Mbassi krstil. Star je bil 84 let. Bil je krhek in morali so ga nesti v reko. A bil je ves nasmejan. Tudi pod vodo je šel z nasmehom, iz nje pa je prišel s še večjim nasmehom. Bog je uslišal njegove molitve in uspelo se mu je krstiti.

Del daru trinajste sobote bo namenjen nadaljevanju dela švicarskega misijonarja, ki je proučeval Sveto pismo z Mbassijem leta 1950. Misijonar Aime Cosendai je pomagal pri pionirskem cerkvenem delu v Kamerunu in odprl na stotine šol. Z darom trinajste sobote bomo odprli novo šolo, kjer se bodo otroci lahko učili o Jezusu v francoščini in angleščini. Zahvaljujemo se vam, ker načrtujete velikodušno daritev.

4. november

NEVIDNA ROKA Theophane, Gvineja

Ko se je Theophane pripravljajl za odhod v srednjo šolo v zahodnoafriški državi Gvineji neko soboto zjutraj, se je zgodilo nekaj strašnega. Nekdo ga je zagrabil za vrat.

Theophane pa ni videl, kdo ga je zagrabil. Vedel je samo, da se duši in da ne more dihati. Prestrašen je zbežal od doma in pohitel v šolo. Čez čas je lahko spet normalno dihal.

A to je bil šele začetek. Ko je najmanj pričakoval, je začutil, da ga nevidna roka grabi za vrat in mu preprečuje dihanje. Hlastaje za zrakom je stekel proč v želji, da najde prostor, kjer bo lahko dihal.

Oče ga je odpeljal v bolnišnico, a zdravnik ni odkril nič posebnega.

"Vse je v redu," je dejal.

Oče ga je odpeljal v drugo bolnišnico. A znova zdravnik ni odkril ničesar.

"Vse je v redu s teboj," je dejal.

Theophane pa je vedel, da je nekaj narobe. Ni bilo vse v redu. Ni mogel dihati.

Oče ga je odpeljal v psihiatrično bolnišnico in zdravnik je predpisal tablete. Theophane se je počutil bolje, ko je vzel zdravilo, a tablete niso preprečile napadov. Čez čas tablete niso več pomagale. Ni vedel, kaj naj naredi.

Ko je bil tako na tleh, mu je spregovoril glas.

"Pojdi v cerkev" je dejal glas.

Theophane ni razumel. V cerkev je hodil vsako nedeljo, odkar je bil deček. Pred letom dni je nehal hoditi in ni videl razloga, da bi se vrnil. Glas je prezrl.

Napadi pa so se ponavljali in glas je vztrajal.

"Pojdi v cerkev," je govoril.

Theophane se je spraševal, ali z njim komunicira Bog. Pričel je brati Sveto pismo. Ugotovil je, da ponoči bolje spi, kadar bere Sveto pismo. Odločil se je, da se bo spet pridružil svoji družini, ki ob nedeljah hodi v cerkev.

Takrat pa je na obisk prišel njegov stric. Theophane mu je povedal o napadih in kako takrat ne more dihati. Govoril je tudi o nepopustljivem glasu, ki mu je govoril, naj gre v cerkev.

Stric je bil adventist in je delal kot pionir Vesoljnega poslanstva v Gvineji. Pionir Vesoljnega poslanstva je misijonar, ki oznanja Jezusa nedoseženim skupinam ljudi v svoji državi. Theophanov stric je običajno delal z ljudmi, ki niso bili kristjani, zdaj pa je videl, da pomoč potrebuje njegov lastni nečak.

"Pridi v adventistično cerkev, da molimo zate" je rekel stric. "To bo zate najbolje."

Naslednjo soboto je šel Theophane s stricem v cerkev in tam preživel ves dan. Domov se je vrnil po sončnem zahodu, poln notranjega miru, ki ga do tedaj še ni izkusil. Tisto noč je spal mirneje kakor kdaj koli v preteklih mesecih.

Po tem se je Theophane odpravil v adventistično cerkev s stricem vsako soboto, pa tudi na molitvena srečanja ob nedeljah in četrtnih. Na vsakem srečanju so molili zanj. Prosili so Jezusa, naj posreduje in prepreči napade demona.

Sčasoma so napadi postajali vse redkejši, dokler niso ponehali. Theophane je spoznal, da je cerkev pomembna. Zdravniki mu niso mogli pomagati. Samo Jezus ga je lahko rešil, zato je srce izročil Jezusu in se pridružil adventistični cerkvi.

Hvala za vaš dar trinajste sobote pred tremi leti, saj ste pomagali razširiti adventistično šolo, ki je pridobila nove učilnice v mestu Conakry v Gvineji. Preostanek Theophanove zgodbe pa sledi naslednji teden.

11. november

SPREMENJEN
Theophane, Gvineja

Očeta je motilo, ko je šel Theophane v adventistično cerkev. Oče je bil namreč vodja druge krščanske verske skupnosti in ga je sramotilo, da je njegov sin, srednješolec, izbral drugo versko skupnost.

"Teden dni imaš, da si premisliš," je rekel. "Če ne boš šel v cerkev ob nedeljah, bo bolje, da se razideva."

Theophane je bil žalosten. Očeta je imel zelo rad. Doživel pa je tudi Jezusovo moč, potem ko ga je stric povabil v adventistično cerkev. Trpel je demonske napade, ki so ponehali šele, ko so zanj molili adventisti. Iz branja Svetega pisma pa je spoznal, da naj bi kristjani posvečevali sedmi dan, soboto, in ne nedelje, prvega dne tedna. Theophane se ni želel vrniti v stare vode. Če ni mogel ostati doma, bo odšel. Preselil se je k prijatelju, ki je živel v soseski.

Njegov dedek se je odločil, da bo posređoval. Kot najstarejši družinski član je bil zelo spošтовan. Theophane je bil celo poimenovan po njem.

"Zmeden si," mu je govoril. "Pripravil bom srečanje z duhovnikom. On ti bo pomagal, da boš razumel resnico."

Dedek in oče sta ga peljala na duhovnikov dom. To ni bil kar en duhovnik. Bil je vodilni teolog in poučeval je religijo na univerzi.

"Kaj je krivo, da si zapustil cerkev?" je duhovnik vprašal Theophanea.

Theophane je odprl Sveto pismo v 2. Mojzesovi knjigi 20.

"Želim, da si ogledamo deset zapovedi," je rekel.

Prebral je prvo, ki pravi: "Ne imej drugih bogov poleg mene." (2 Mz 20,3) Potem je prebral drugo zapoved, ki prepoveduje čaščenje rezanih podob.

Obrnil se je k duhovniku in ga prosil, naj pojasni prvi zapovedi.

Duhovnik je branil rezane podobne v cerkvi. Dejal je, da so bili Izraelci rešeni zaradi gledanja v bronasto kačo, ki jo je Mojzes postavil v puščavi in da se današnji kristjani lahko rešijo z gledanjem v ikone.

Theophane je nadaljeval in prebral četrto zapoved, ki pravi: "Spominjaj se sobotnega dne in ga posvečuj!" (2 Mz 20,8) Duhovnik je nasprotoval in pojasnjeval, da se je postava spremenila. Theophane je odgovoril z Jezusovimi besedami: "Ne mislite, da sem prišel razvezat postavo ali preroke; ne razvezat, temveč dopolnit sem jih prišel." (Mt 5,17)

Potem je duhovnik Theophanea obtožil, da ne posluša pete zapovedi. "Ali imaš rad svojega očeta?" je vprašal. "Ne počneš namreč tega, kar ti velewa. Bog pravi: "Spoštuj očeta in mater."

Theophane je odgovoril: "Ampak Jezus pravi: Kdor ima rajši očeta ali mater kakor mene, ni mene vreden." (Mt 10,37)

Duhovnik je pogledal očeta: "Za vašega sina ni več pomoči. Ne pustite mu živeti doma, ker bo okužil še druge."

Ko so odšli, je bil oče besen. Grozil je, da bo sežgal Theophanov rojstni list in z njim pretrgal vse vezi. Prekrel je strica, ki ga je povabil v adventistično cerkev.

Theophane pa je branil strica. "Nikoli me ni učil česa slabega. Samo pot mi je pokazal."

Oče se je pritožil naravnost stricu in stric ga je spomnil na demonske napade. "Theophane je bil v težavah," je rekel. "Odpeljal si ga k mnogim zdravnikom in mu dal zdravila. Naredil si, kar si mogel, a ni nič pomagalo. Deček ni šel za menoj. Sledil je Božji besedi.

Minilo je osem mesecev. Theophanovo življenje se je korenito spremenilo. Ne samo da ni bilo več demonskih napadov, dozorel je tudi v prijaznega in radodarnega možakarja. Sosednje, ki nekoč niso pustili, da bi se njihovi otroci igrali z njim, so sedaj hoteli, da bi mu

bili podobni. Oče je bil presenečen nad očitno spremembo in je poklical strica, da bi se mu zahvalil.

"Hvala ti za to, kar si naredil za mojega sina," je rekel. "Fant, kakršnega smo poznali, danes ni več ista oseba."

Danes Theophane spet živi doma in posvečuje sobotni dan. Moli, da bi tudi oče in dedek spoznala Jezusa, ki mu je spremenil življenje.

"Zdaj molim, da bi Bog spremenil njuni srci, da bi se mi pridružila v moji novi veri in bi lahko skupaj častili Boga," pravi.

Hvala za vaš dar trinajste sobote pred tremi leti, s katerim ste pomagali, da je adventistična šola pridobila nove učilnice v mestu Conakry v Gvineji.

18. november

NAJTI PRAVO ŠOLO

Nusrat, Gana

Desetletna Nusrat ni mogla razumeti, zakaj prihaja ženska s sladkorno boleznijo k njim domov, da ji oskrbijo rano.

"Ali ti je ta ženska tako všeč in ji zato vsakič pomagaš oskrbeti njeno rano?" je vprašala babico.

"To je moja naloga, ker sem medicinska sestra," je odgovorila babica. "To je moje delo."

Nusrat je bilo všeč babičino delo. Želela je biti kakor babica in prav tako pomagati ljudem. Pričela je sanjariti o tem, da bo nekega dne postala medicinska sestra v Gani.

Po končani srednji šoli ji je babica priporočila nekaj zdravstvenih šol. A Nusrat ni imela denarja za šolnino. Mati je že pomagala Nusratini starejši sestri, da je študirala za učiteljico in ni mogla pomagati še Nusrat, da bi postala medicinska sestra.

Minila so tri leta. Zdelo se je, da so Nusratine sanje oddaljena resničnost.

Nekega dne je Nusrat stricu, ki je bil na obisku, povedala, da si želi postati medicinska sestra. Stric Nurideen je že bil medicinski tehnik.

In stric Nurideen je našel rešitev. Svojo diplomu je pridobil na Valley View univerzi, ki pripada adventistom, in dejal je, da si adventistično izobrazbo lahko privoščijo.

Nusrat je zanimalo, vendar jo je hkrati tudi skrbelo. Skupaj s stricem in drugimi družinskimi člani so pripadali drugi verski skupnosti. Kot otrok je obiskovala krščansko šolo in v njej ji ni bilo prijetno.

"Vedno sem se počutila kot tujka, ker nisem mogla peti pesmi in nisem mogla razumeti, kako molijo", pravi.

Stric Nurideen je odgovoril, da adventistične šole niso podobne drugim krščanskim šolam.

"Na Valley View univerzi sem molil, kakor sem hotel," je dodal. "Ni bilo diskriminacije."

Priznal je, da se je sprva počutil, kakor da ne sodi tja, še posebej ko je stopil v adventistično cerkev. "Pa so mi rekli, naj ne pozabim, da sem pred Bogom ni ne v cerkvi," je rekel. "To je zelo pomagalo. Pomagali so mi razumeti, da ljudje različno častimo Boga, a da sem v njegovi navzočnosti."

Stric Nurideen je povedal, da se je udeležil vsakega cerkvenega programa na univerzi, nihče pa ga ni oviral, da bi molil, kakor je osebno veroval.

Nusrat je stričeva izkušnja opogumila. "Lepo bi bilo obiskovati šolo, kjer lahko častiš, kakor želiš, in si dobrodošel," je rekla. »To bi bil krasen kraj.«

Univerza Valley View je bila daleč in Nusrat je iskala adventistične šole bližje svojemu kraju. Odkrila je Adventistično fakulteto za zdravstveno nego in babištvo.

Dandanes Nusrat končuje svoje prvo leto.

"V sobotni šoli se učimo peti hvalnice in skupaj obiskujemo cerkev," pravi. "Pričela sem uživati v sobotnih bogoslužjih."

Nedolgo nazaj je stricu Nurideenu povedala, da je bil njegov vtis o adventistični izobrazbi pravilen.

"Kar si mi povedal, drži," je rekla. "Ni diskriminacije."

Stric Nurideen je z veseljem prisluhnil njenemu poročilu.

"Sem vedel, da ti bo tam všeč," je odgovoril.

Vaš dar trinajste sobote bo pomagal, da se bo adventistična šola za usposabljanje medicinskih sester in babic z gradnjo novih učilnic in spalnic razširila. Ko se je kolidž leta 2015 odprl, ga je obiskovalo 22 študentov, zdaj pa jih je 770. Povpraševanje je veliko, šola pa

nima zmogljivosti, da bi lahko sprejela dodatne študente. To je prava misijonska šola, kjer je le 30 odstotkov študentov adventistov. Številni študenti se vsako leto pridružijo cerkvi. Zahvaljujemo se vam, da 30. decembra načrtujete velikodušni dar.

25. november

ZA RESNICO

Obed, Gana

Dedek je Obedu predlagal študij na adventistični srednji šoli v zahodnoafriški državi Gani. Obedov očim pa je tej zamisli odločno nasprotoval.

"Ne bom mu dovolil, da gre na to srednjo šolo, ker se bo vrnil kot adventist," je dejal Obedov očim, ki je bil pastor druge krščanske denominacije.

Tako se je Obed na koncu vpisal v državno šolo z internatom. Tam pa je vseeno izvedel za adventiste.

V tisti šoli se je Obed vsako nedeljo z drugimi učenci v eni od učilnic udeležil bogoslužja. To je zvesto počel leto za letom.

Ob koncu zadnjega letnika so učence nižjih razredov poslali domov, Obed pa se je skupaj z zaključnim razredom en mesec pripravljaj na zaključne izpite. Na kampusu je bilo tako malo učencev, da so nedeljsko bogoslužje ukinili.

Minila je ena nedelja. Minila je druga nedelja. Minila je tretja nedelja. Obed je pogrešal nedeljska srečanja.

Zadnji vikend pred končnimi izpiti je Obed videl, da trije sošolci zapuščajo kampus v soboto zjutraj. Bili so lepo oblečeni in rekli so, da gredo v cerkev.

"Grem lahko z vami?" jih je vprašal.

Obed je šel z dvema dečkoma in deklico v adventistično cerkev. Bil je navdušen, ko je slišal, kako pojejo med bogoslužjem. Še nikoli ni slišal pesmi, ki bi se pela v harmoniji, in besede pesmi so se dotaknile njegovega srca. Peli so pesem z naslovom *Do takrat* (pesem iz Adventistične pesmarice, številka 632).

Naslednji ponedeljek je adventistko Sandro prosil, ali mu posodi svojo pesmarico. Želel si je izpisati besedilo pesmi, ki jo je slišal v soboto. Sandra mu je podala pesmarico in ga naučila pesem. Potem jo je Obed prosil, naj ga nauči še druge pesmi iz pesmarice. Tako sta skupaj pela mnoge pesmi v tednu zaključnih izpitov.

Hvalnice so zanetile Obedovo zanimanje za adventistično cerkev in želel je izvedeti več.

A kaj bo rekel njegov očim? Spomnil se je, da očimu ni bilo do tega, da bi šel v adventistično šolo in da je izrazil svoj strah, da bi lahko postal adventist.

Ko je Obed opravil maturo, se je čez poletje vrnil domov. Poleti je pomagal materi prodajati ocvrte ribe in koruzo ob cesti. Ni si drznil odpraviti se v cerkev na sobotni dan, si pa je zelo močno želel obiskati bogoslužje v adventistični cerkvi. Odkril je, da ima lokalna adventistična cerkev molitvena srečanja od sedme do osme ure ob sredah. Naredil je načrt. V sredo zvečer je mamo zapustil za eno uro, rekoč, da mora na stranišče. Stranišče doma je bilo daleč, a bližje je bilo javno stranišče, kjer so prodajali tudi hrano. In nanese je, da je bilo javno stranišče blizu adventistične cerkve.

Obed je dva meseca hodil v adventistično cerkev ob sredah zvečer. Naučil se je nekaj hvalnic. Spoznal je nove resnice o Bogu v Svetem pismu. Vedel je, da je našel resnico.

Ko se je tisto jesen odpravil na univerzo, je nemudoma poiskal študente adventiste. Ko jih je našel, se jim je pridružil ob sobotnih bogoslužjih. Nedolgo zatem se je krstil.

Obedov dedek je bil navdušen, ko je izvedel, da se je njegov vnuk pridružil adventistični cerkvi. Očim pa je bil jezen. A sčasoma je sprejel njegovo odločitev.

Danes Obed dela kot administrativni pomočnik na sedežu konference Južnoganske unije v Akri v Gani. Pravi, da je pomembno slediti resnici, tudi če vas starši ali drugi poskušajo ustaviti.

"Ko najdete resnico in veste, da gre za resnico, ne smete dovoliti ničemur, da vam jo vzame," pravi. "Sledite tej resnici in ko bo čas pravi, vam bo Bog pokazal cerkev, kjer boste lahko del bogoslužja."

Del daru trinajste sobote bo to četrletje pomagal širiti adventistično izobrazbo v Gani. Sredstva bodo namenjena gradnji novih učilnic in študentskih sob na Adventistični fakulteti za zdravstveno nego in babištvo, ki se je leta 2015 odprla z 22 študenti, zdaj pa jih ima 770. To je prava misijonska šola, kjer je le 30 odstotkov študentov adventistov. Zahvaljujemo se vam, da boste 30. decembra prispevali velikodušen dar.

2. december

VPLIVNA CERKEV

Peter in Samuel, Gana

Ne zgodi se vsak dan, da projekt trinajste sobote navdihne kak drugi velik projekt. A prav to se je zgodilo v Akri, prestolnici zahodnoafriške države Gane.

Pred 15 leti je ganska vojska Krščanski adventistični cerkvi podarila zemljišče v eni od svojih glavnih vojašnic v Akri. Zemljišče je bilo brezplačno. Edina zahteva je bila, da adventistična cerkev na zemljišču zgradi molitveni dom. Vojska je zahtevala gradnjo adventistične cerkve, v kateri bi lahko vojaki častili Boga.

Verniki po vsej Gani so darovali za ta projekt. Želeli so, da bi lahko vojaki slavili Boga v adventistični cerkvi. Potem pa se je pridružila svetovna cerkev. Dar trinajste sobote v tretjem četrtletju leta 2007 je zadoščal za molitveni dom: za čudovite vitraže, ki so bili nameščeni na obodu kupolastega stropa cerkve, in vitražne plošče, ki prikazujejo molivce in logotip adventistične cerkve za prižnico.

Cerkev v vojašnici je bila posvečena Bogu 1. novembra 2008. Na plošči pred glavnim vhodom je seznam delegatov, ki so se udeležili otvoritvene slovesnosti. Med njimi je bil tudi direktor oddelka adventistične kaplanske službe pri Generalni konferenci, ki skrbi za pastoralno oskrbo ljudi po svetu, ki služijo v oboroženih silah.

Na drugi strani mesta je ganska državna policija opazila novo adventistično cerkev v vojašnici. Tudi oni so želeli adventistično cerkev v kompleksu svoje nacionalne akademije za usposabljanje. Policijski uradniki so se obrnili na cerkvene voditelje s prošnjo. "Če vam damo zemljišče na policijski akademiji, ali bi zgradili cerkev?" so vprašali.

To je bila ponudba, ki je cerkveni voditelji niso mogli zavrnil. Začela so se zbirati sredstva za gradnjo adventistične cerkve na policijski akademiji.

"Ko so videli, kaj smo naredili v vojašnici, so nam zaupali tudi to gradnjo," je dejal lokalni cerkveni voditelj Christopher Annan-Nunoo, ki je izvršni tajnik konference Južnoganske zveze.

Stavba, ki priča

Vojaški molitveni dom se je izkazal za luč vojski, pravi podpolkovnik Peter N. K. Duodu, vojaški kaplan v adventistični cerkvi.

"Zaradi te zgradbe ljudje želijo priti sem in se tu udeleževati bogoslužja," je dejal. "Pravijo: 'Vaša stavba je čudovita.' Torej tudi brez našega pridiganja, stavba pridiga namesto nas."

Povedal je, da vojaško osebje, ki moli v cerkvi, bolje razume adventiste in, kar je najpomembneje, spozna Boga in odrešenje.

"Bogu se zahvaljujemo za ta čudovit medij, ki ga je zagotovil adventistični cerkvi za oznanjevanje evangelija vojaškemu osebju," je dejal. "To nam veliko pomeni."

Samuel Marfon, policijski veteran, ki že 17 let služi v policiji in je edini adventistični kaplan v ganski policiji, upa, da bo imela bodoča cerkvena policijska akademija podoben vpliv tudi na policijsko osebje. Cerkev naj bi imela prostora za 1500 do 2000 ljudi. "Bog bo to storil za nas," je dejal. "On bo zgradil cerkev."

Josiah Nwarungwa, direktor adventističnega misijona za Zahodno-osrednjo afriško divizijo, katere ozemlje vključuje tudi Gano, je dejal, da je navdušen nad vplivom, ki ga ima projekt daru trinajste sobote 2007, ki se je odvil v vojašnici, na policijo.

"To je navdihujoče," je dejal. "Adventistična cerkev je prisotna v ganskih vojaških silah. Moja molitev je, da jo Gospod naredi za središče vpliva za večnost za te, ki pridejo v stik z njo."

Hvala za vaš dar trinajste sobote leta 2007, ki močno vplival na vojaško in politično elito v Gani. Tudi dar trinajste sobote v tem četrletju obeta, da bo izredno vplival na življenja v Gani. Pomagal bo Adventistični fakulteti za zdravstveno nego in babištvo, da se bo razširila, saj bo pridobila nove učilnice in študentske sobe. Hvala, ker imate v mislih radodaren dar 30. decembra.

9. december

NAPAD S KOSO

Nancy, Gana

Trinajstletna Nancy je bila z ostro koso v svoji roki na poti v šolo v zahodnoafriški državi Gani. Učitelj je učence prosil za pomoč pri košnji trave ob šoli in Nancy si je izposodila očetovo koso. Bila je pripravljena kositi. A se je zgodila tragedija. Na poti v šolo je Nancy naletela na 16-letno sorodnico Akubo in dekleti sta se sprli. Akuba je obtožila Nancy, da širi neresnične govorice in Nancy se je jezna branila.

Ko se je prepir še bolj zaostрил, je Akuba iztrgal koso Nancy in z njo grozeče zamahnila. V tistem trenutku se je pojavil Nancyjin oče. Nekdo je videl, kako se dekleti prepirata, in ga je hitro opozoril.

Ko se je Akuba nagnila nad Nancy in proti njej zamahnila s koso, je med njiju stopil oče. Kosa je odsekala konico njegovega nosu. Nancy je planila v jok. Bila je obupana. Očeta so hitro odpeljali v bolnišnico. Nancy je poskušala iti z njim, a jo je nekdo zadržal. Potem se je poskusila maščevati Akubi, pa je nekdo deklico odpeljal.

Žal zdravniki niso uspeli prišiti konice očetovega nosu. Oskrbeli so rano in očeta odpeljali na intenzivno nego, kjer je zanj skrbela medicinska sestra Esther.

Oče je na tem oddelku preživel nekaj časa.

Esther mu je bila všeč in predstavil jo je Nancy.

"Odlična sestra je," je rekel oče. "Vedno sem si želel, da bi ti postala medicinska sestra."

Nancy je videla, kako medicinska sestra skrbi za očeta. Tudi ona je bila navdušena. Odločila se je postati medicinska sestra.

Minilo je nekaj let in Nancy je opravila maturo v srednji šoli. Iskala je kakšno zdravstveno šolo in našla Adventistično fakulteto za zdravstveno nego in babištvo.

Sprva je mislila, da lahko to fakulteto obiskujejo samo adventisti. Sama pa ni bila adventistka.

A je fakulteta njeno prošnjo sprejela. Ko je začela študirati, je spoznala, da veliko študentov ni adventistov. Nekateri niso bili niti kristjani.

Nancy se je vedno imela za kristjanko, vendar je imela pomisleke, ko se je na kolidžu udeležila tedna duhovnih poudarkov.

Pastor je iz Svetega pisma učil, kako živeti krščansko življenje, in spoznala je, da ni živela krščansko. Želela je postati prava kristjanka. Ob koncu tedna duhovnih poudarkov se je odločila, da bo svoje življenje izročila Kristusu in se dala krstiti.

Danes je Nancy stara 22 let in je nova ženska. Njeno življenje se je popolnoma spremenilo, odkar ga je izročila Jezusu.

Včasih je Sveto pismo brala le ob koncih tedna v cerkvi, zdaj pa ima osebna bogoslužja in vsak dan bere Sveto pismo v svoji sobi. Prav tako moli. Komaj čaka, da bo diplomirala in kot medicinska sestra skrbela za ljudi. Morda bo celo nadaljevala izobraževanje in postala zdravnica.

"Moj oče je bil vesel, ko sem rekla, da se želim krstiti," pove Nancy. "On pozna moje preteklo življenje. Vesel je bil, ko je slišal, da sem se v času študija spremenila in da živim novo življenje."

Vaš dar trinajste sobote bo pomagal Adventistični fakulteti za zdravstveno nego in babištvo, kjer študira Nancy, dograditi nove učilnice in študentske sobe. Kolidž se je leta 2015 odprl z 22 študenti, zdaj pa jih ima 770. Povpraševanje je veliko, šola pa nima zmogljivosti za sprejem dodatnih študentov. To je prava misijonska šola, kjer je le 30 odstotkov študentov adventistov. Številni učenci, kot je Nancy, se vsako leto pridružijo cerkvi. Hvala, ker 30. decembra načrtujete radodaren dar.

16. december

MADAM ANATOMIJA

Abigail, Gana

Abigail ni vedela, kaj naj naredi. Bolj kakor kar koli si je želela postati medicinska sestra.

A je morala delati, da bi lahko plačala študij, in ni bilo dovolj časa, da bi se pripravila na predavanja.

Bilo je njeno prvo leto na Adventistični fakulteti za zdravstveno nego in babištvo v zahodnoafriški državi Gani.

Še posebej težka predmeta sta bila anatomija in fiziologija. Ob večerih je Abigail jokala, ker ni razumela teh dveh predmetov.

Ko se je zjutraj zbudila, je spet jokala.

Vpisala je osem predmetov in njene delovne obveznosti ji niso puščale časa za domače naloge. Obupana je molila k Bogu po pomoč, da bi ji pomagal opraviti izpite – še posebej anatomijo in fiziologijo.

Po prvem testu je učitelj dejal: "Najvišji rezultat je bil 75 %."

Abigail je zavzdihnila in pomislila: "Torej imam jaz okoli 35 %."

Učitelj ni povedal, kdo je dosegel najvišjo oceno.

Naslednji dan so razdelili teste in Abigail je odkrila, da je bila ona ta, ki je dosegla najvišji rezultat. Ni mogla verjeti svojim očem.

Sošolka ob njej ji je zašepetala: "Koliko si dobila?"

Abigail ji je pokazala list.

"Ti si torej ta, ki se je najbolje odrezala!" je zavpila sošolka.

Abigail je bilo nerodno. "Prosim, nikomur ne povej," je prosila.

"Prav, ne bom," ji je zagotovila.

Abigailina skrivnost je bila razkrita, ko je prejela 100 % na polletnem izpitu.

Učitelj jo je nagovoril pred vsem razredom.

"Ti si se najbolje odrezala na prvem testu," je začel, "in najbolje na drugem testu. In zdaj si dosegla 100 % v polletju. Ne skrivaj se več. Ko kaj vprašam, svobodno odgovori."

Abigail je pričela odgovarjati med predavanji. Ko je učitelj zastavil vprašanje, ji ni bilo težko odgovoriti. Včasih niti ni dvignila roke in je kar odgovorila.

Kmalu so ji sošolci nadeli vzdevek "madam Anatomija". Abigail novo ime ni motilo. Ko so jo tako poklicali, se je samo nasmehnila. Še bolj se je nasmehnila, ko je prejela rezultate končnega izpita. Rezultat je bil popoln.

Abigail pripisuje zasluge Bogu, ki ji je pomagal pri anatomiji in fiziologiji in drugih predmetih. Danes je na pol poti skozi triletni študij in ima najvišjo skupno povprečno oceno od vseh študentov. Prejela je tudi delno štipendijo, kar je nekoliko odvzelo pritisk, da mora ves čas delati, da bi zaslužila denar.

"Vse to je zaradi Boga," pravi. "Nisem jaz, Bog je."

Abigail se je po tednu dni duhovnih poudarkov na kampusu odločila, da se bo krstila in se pridružila adventistični cerkvi. Boga ljubi z vsem srcem in želi živeti zanj.

Vendar se doma sooča z nasprotovanjem. Bližnji sorodnik, ki pripada drugi verski skupnosti, je njeno željo označil za greh.

Abigail ne ve, kaj naj stori. Ne ve, na koga se lahko obrne razen na Boga. Moli, da bi ji Bog pomagal. Prepričana je, da ji bo Bog, ki ji je pomagal dobiti dobre ocene, pomagal, da mu zvesto služi zdaj in za vekomaj.

Molite za Abigail, ko odkriva Božjo voljo za svoje življenje. Molite za vseh 770 študentov na Adventistični fakulteti za zdravstveno nego in babištvo. Del daru trinajste sobote bo tej šoli, ki je imela na začetku leta 2015 22 študentov, pomagal dozidati nove učilnice in

študentske sobe. Povpraševanje daleč presega vpisna mesta in na fakulteti je samo 30 odstotkov študentov adventistov. Hvala za vaš radodarni dar trinajste sobote 30. decembra.

23. december

PRESKOČENA ZAPOVED

Nathaniel, Gana

Šestnajstletni Nathaniel je bil presenečen, ko je poslušal pastorjevo sporočilo v zahodnoafriški državi Gani.

Pastor je v nedeljo s prižnice bral iz Svetega pisma in Nathaniel je sledil njegovemu branju v svoji Bibliji. Ko so Sveto pismo odprli v 2 Mz 20, je pastor prebral deset zapovedi.

Vendar je eno izpustil.

Po pridigi se je Nathaniel odpravil do pastorja in ga vprašal, zakaj ni omenil četrte zapovedi.

"Častiš lahko kateri koli dan," je odgovoril pastor. "Ni pomembno, kateri dan posvečuješ."

Nathaniel je bil vedno bolj presenečen. Nikoli ni mislil, da je izpolnjevanje desetih zapovedi stvar izbire.

Doma je vedno znova prebiral četrto zapoved. Izgovarjal je Božje besede: "Spominjaj se sobotnega dne, da ga posvečuješ. Šest dni delaj in opravljaj vsa svoja dela, sedmi dan pa je sobota za Gospoda, tvojega Boga: ne opravljaj nobenega dela, ne ti ne tvoj sin ne hči ne hlapec ne dekla ne živina ne tujec, ki biva znotraj tvojih vrat! Kajti v šestih dneh je Gospod naredil nebo in zemljo, morje in vse, kar je v njih, sedmi dan pa je počival. Zato je Gospod blagoslovil sobotni dan in ga posvetil." (2 Mz 20,8-11)

V nedeljo je na prijateljevo povabilo šel v cerkev. Naslednjo nedeljo je stopil do pastorja svoje cerkve in ga povprašal o četrty zapovedi. Pastor je odgovoril enako kakor prejšnji.

"Posvečuješ lahko kateri koli dan," je rekel.

Nathaniel je pričel bolj zavzeto proučevati Sveto pismo. Kje piše, da lahko posvečuješ kateri koli dan? Prosil je Boga, naj mu razodene resnico. Odgovor je našel v Jak 2,10, kjer piše: "Kdor se namreč drži vse postave, krši pa eno zapoved, je kriv za kršitev vseh." Začel je dojemati, da je Bogu pomembno, da se posvečuje sedmi dan, sobota.

Nathaniel je slišal za adventiste sedmega dne in za nikogar drugega ni vedel, da bi posvečeval soboto. Toda v njegovem mestu ni bilo adventistov.

Molil je: "Če je sedmi dan resnično pomemben, prosim, naj pridejo v mojo vas adventisti in tukaj pripravijo evangelizacijo."

Menil je, da bo odgovor na njegovo molitev pokazal dvoje, in sicer da je Bog slišal njegovo molitev in da mu je sobota pomembna.

Svojo molitev je ponovil naslednji dan in še naslednji.

"Če je sedmi dan sveti Božji dan, naj pridejo adventisti v moje mesto in imajo evangelizacijo," je molil.

Kakšnih osem mesecev kasneje so prišli adventisti. Nathaniel je bil presrečen!

Na koncu evangelizacije se je krstil skupaj s svojo mlajšo sestro, ki je z njim obiskovala srečanja. Skupaj se je krstilo 50 ljudi in v mestu so odprli adventistično cerkev.

Danes je Nathaniel star 23 let in je univerzitetni študent, ki se izobražuje, da bo postal učitelj.

"Bog je odgovoril na moje molitve," pravi. "Še preden so adventisti prišli v moje mesto, so že osvojili moje srce."

Del daru trinajste sobote bo v tem četrletju pomagal pri širjenju adventistične izobrazbe v Gani. Sredstva bodo namenjena gradnji novih učilnic in študentskih sob na Adventistični fakulteti za zdravstveno nego in babištvo, ki se je leta 2015 odprla z 22 študenti, zdaj pa jih ima 770. Povpraševanje je veliko, šola pa nima zmogljivosti, da bi sprejela dodatne študente. To je prava misijonska šola, kjer je le 30 odstotkov študentov adventistov. Številni učenci se vsako leto pridružijo cerkvi. Hvala, ker načrtujete radodaren dar v soboto, 30. decembra.

30. december

VABILO JE POMEMBNO

Trinajsta sobota

Več sto študentov adventistov in njihovih prijateljev je napolnilo cerkev na kampusu javne univerze v zahodnoafriški državi Gani.

Pastor je povabil te, ki so imeli osebno pričevanje o tem, kako so izročili svoje srce Jezusu, da to po sobotnem bogoslužju povedo gostujočemu misijonarju.

Med tistimi, ki so ostali po bogoslužju, je bila 22-letna študentka Susana.

Susana je s sramežljivim nasmehom povedala, da je svoje srce izročila Jezusu le nekaj mesecev prej, potem ko se je spoprijateljila z adventističnimi študenti na univerzi.

Ko smo jo povprašali po podrobnostih, je povedala, da se je zgodba začela dve leti prej v njenem rojstnem mestu.

Ko je bila doma na počitnicah, jo je bratova žena povabila v adventistično cerkev na posvetitev otroka. Svakinja, ki ji je bilo ime Comfort (Tolažba), je bila edina adventistka v družini. Želela je, da bi bil njen novorojeni sin Righteous (Pravični) posvečen Gospodu.

Susana ni bila še nikoli pri bogoslužju v adventistični cerkvi. Še nikoli ni stopila v adventistično cerkev.

Strinjala se je, da bo šla.

Izkušnja bogoslužja jo je ganila. Še posebej sta ji bila vseč glasba in petje. Želela se je vrniti.

Vendar je Comfort ni več povabila, zato ni šla.

Na univerzi se je Susana spoprijateljila z adventistično študentko po imenu Lydia.

Minilo je nekaj časa in Lydia je Susano povabila, naj se pridruži skupini 30 adventističnih študentov na molitvenem srečanju. Študenti so peli in molili, eden od njih pa je pridigal o Jezusu. Suzani je bilo molitveno srečanje vseč in Lydia jo je povabila, naj se ga ponovno udeleži. Susana je začela redno obiskovati bogoslužje s skupino študentov.

Nekega dne ji je Lydia rekla: "Pripravili bomo evangelizacijo. Bi se nam rada pridružila?"

Adventistični študenti so načrtovali, da bodo del prihajajočih počitnic med semestroma preživeli tako, da bodo hodili od vrat do vrat v mestu, ki je od univerze oddaljeno približno 12 milj (20 km). Študenti naj bi ljudi povabili na večerna evangelizacijska srečanja. Na srečanjih naj bi pridigal pastor. Susana se je strinjala, da bo pomagala.

Pridružila se je 25 adventističnim študentom, ki so zjutraj hodili od hiše do hiše, zvečer pa so se udeležili evangelizacijskih srečanj. Vsak večer je na srečanja prišlo več kot 50 ljudi.

Že na začetku srečanj je Lydia vprašala Susano, ali bi se rada krstila.

"Da," je odgovorila Susana.

Ko je vsak večer poslušala pridigarja, je v njej rasla želja po krstu. Še posebej jo je zanimalo, ko je pridigar govoril o tem, da je sedmi dan, sobota, svetopisemski dan počitka. Videla je, da je pridigar sledil Svetemu pismu. Vseč sta ji bila glasba in petje. Vedela je, kaj želi storiti. Toda ali jo bodo povabili?

Ob koncu srečanj jo je Lydia vprašala: "Ali si res želiš biti krščena?"

Susana je zdaj vedela zagotovo.

"Da," je rekla.

Susana je bila med dvajsetimi krščenimi.

Lydia je bila presrečna, ko je Susana prišla iz vode in jo močno objela.

Po srečanjih se je Susana vrnila v domače mesto in o svojem krstu povedala Comfort. Comfort je bila zelo vesela. Ni bila več edina adventistka v družini.

Zakaj je Susana izročila svoje srce Jezusu? Nedvomno je Sveti Duh spregovoril njenemu srcu. Toda proces se je začel s preprostim povabilom v cerkev.

Ko sem prvič šla v adventistično cerkev, mi je bilo všeč bogoslužje," pravi Susana. "Niso pa me povabili, naj spet pridem, zato nisem šla. Čakala sem, da me spet povabijo. Potem so me povabili na univerzi in sem šla ter postala adventistka."

Del daru trinajste sobote bo pomagal razširiti adventistično izobraževanje z dvema projektoma v Zahodno-centralnoafriški diviziji. Sredstva bodo namenjena za gradnjo novih učilnic in študentskih sob na Adventistični fakulteti za zdravstveno nego in babištvo v Gani, kjer študira Susana, ter za odprtje dvojezične šole v Kamerunu, kjer se bodo otroci lahko učili o Jezusu v francoščini in angleščini. Zahvaljujemo se vam za vašo današnjo velikodušno donacijo.